

BRISINGR

CHRISTOPHER
PAOLINI

FRAGMENT

BRISINGR

Odkaz Dračích jazdcov,

3. část

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Christopher Paolini
BRISINGR – Odkaz Dračích jazdcov, 3. část – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

BRISINGR

VROENGARD

Doru Araeba

ALAGAËZIA

Ceunon

Osilon

Therinsford

Carvahall

Narda

UTGARD

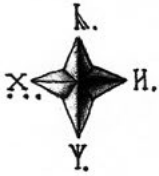
Yazuak

Daret

Fläm

Gil'ead

MARNÁ

Drače hory

Isestar

ŽRALOČÍ ZUB

Teirm

Bullridge

Modravé jazero

Kuasta

Dras-Leona

Urū'baen

Loun

HELGRIND

Belatona

Furnost

Melian

BEIRLAND

NíA

Cithrí

Petrovya

Eoam

Dauth

SURDA

Lithgow

ILLIUM

UDEN

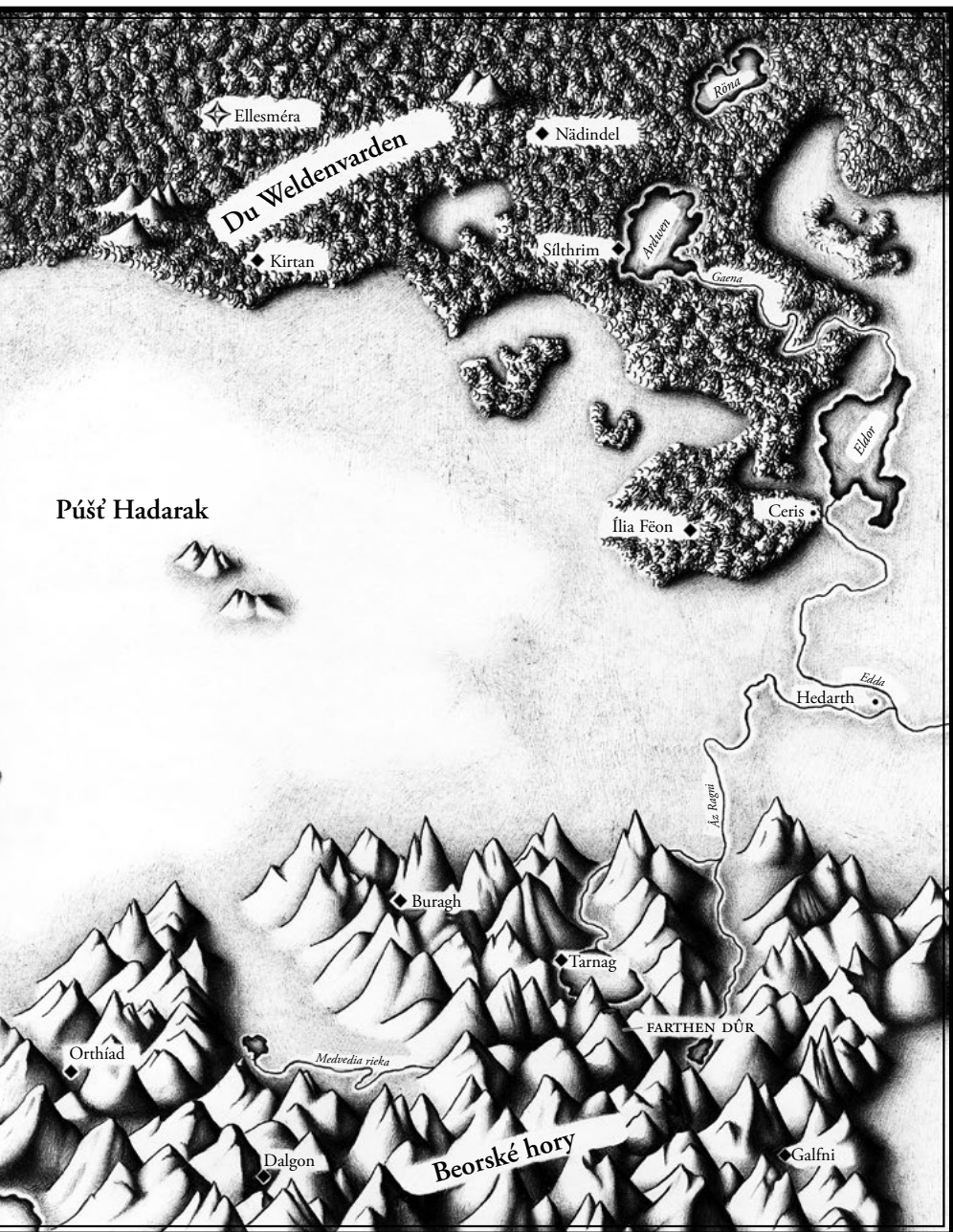
Aroughs

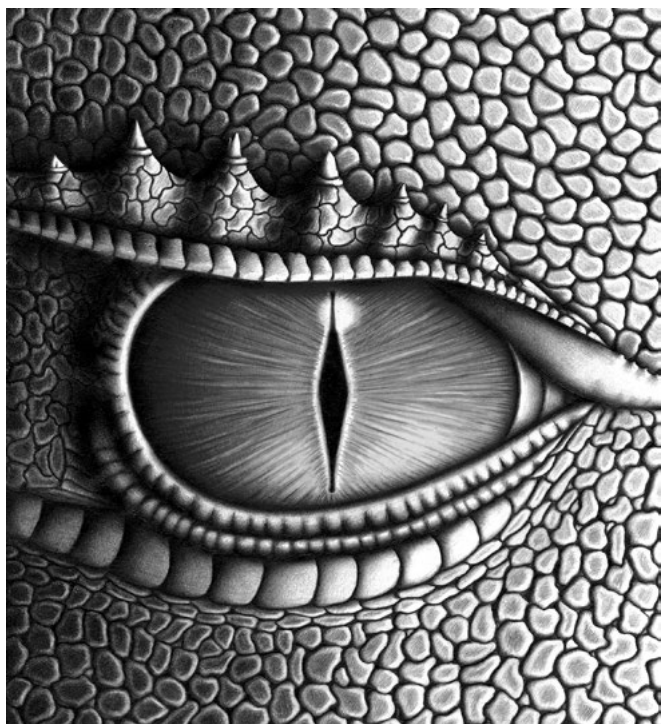
Aberon

PARLIM

Reavstone

G.P.

CHRISTOPHER
PAOLINI

BRISINGR

OHEŇ

ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

TRETIA ČASŤ

FRAGMENT

Christopher Paolini: *Brisingr, Inheritance Cycle, Book Three*

Text copyright © 2008 by Christopher Paolini

Map art copyright © 2003, 2023 by Christopher Paolini

Illustrations on pages 4 and 744 copyright © 2003 by Christopher Paolini

This edition published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

Cover illustrations © Adrián Macho, 2024

Translation © Jana Petrčková, Mária Havranová, 2009

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4147-7 (1. zverejnenie, 2024)

ISBN e-knihy 978-80-566-4353-2 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-4354-9 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4355-6 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

*Ako vždy túto knihu venujem svojej rodine.
A aj Jordan, Nine a Sylvii, žiarivým svetlám novej generácie.
Atra esterní ono thelduin.*

OBSAH

Dej <i>Eragona</i> a <i>Eldesta</i> , prvých dvoch častí	
<i>Odkazu Dračích jazdcov</i>	13
Brána temnôt	20
Pri táboráku	29
Útok na Helgrind	54
Nezhody	70
Jazdec a ražak	79
Sám pešo krajinou	87
Skúška dlhých nožov	108
Okrídlené zvesti	123
Cesta v utajení	138
Chúlostivá záležitosť	163
Krvavý vlk	174
Zlุตuj sa, Dračí jazdec!	188
Tiene minulosti	197
Uprostred nepokojného davu	225
Odpoveď kráľovi	238

Hostina s priateľmi	248
Prelínajúce sa príbehy	257
Náprava	265
Zlaté dary	276
Potrebujem meč	295
Nečakaní hostia	306
Oheň na nebi	313
Muž a žena	340
Šepkanie v noci	352
Príkazy	356
Cez hory a doly	381
Pre svoju lásku	395
Kamenný les	405
Smejúce sa mŕtvolky	420
Krv na skalách	430
Uhol pohľadu	451
Pobozkaj ma, láska	460
Glúmra	463
Zhromaždenie klanov	472
Neposlušnosť	495
Správa v zrkadle	518
Štyri údery na bubon	525
Stretnutie	534
Korunovácia	539

Múdre slová	549
Pranier	554
V oblakoch	564
Baranie hlavy	571
Rodokmeň	581
Stratení milenci	589
Odkaz	603
Duša z kameňa	609
Ruky bojovníka	620
Strom života	626
Kúzla vo vyhni	642
Jazdec, ako sa patrí	657
Do boja	663
Rozlúčka	666
Let	677
<i>Brisíng!</i>	682
Tieň skazy	698
Východ slnka	715
Jazykový sprievodca	725
Stručný prehľad postáv, miest a niektorých zvláštností	736
Poďakovanie	741

DEJ ERAGONA A ELDESTA

prvých dvoch častí *Odkazu Dračích jazdcov*

Eragon má pätnásť rokov a žije na farme so strýkom Gerom a s bratancom Roranom neďaleko dediny Carvahall. Gero so svojou zosnulou ženou Marian chlapca vychovali ako vlastného. O jeho otcovi sa nič nevie a matku Selenu – Gerovu sestru – od pôrodu nik nevidel.

Jedného dňa sa počas lovu v Dračích horách pred Eragonom znenazdania zjaví lesklý modrý kameň. Odnesie si ho domov, a keď neskôr kameň praskne, vyliahne sa z neho dračie mláďa. Len čo sa ho chlapec dotkne, objaví sa mu na dlani strieborná značka, a tak medzi nimi vznikne nezrušiteľné puto a z Eragona sa stane jeden z legendárnych Dračích jazdcov. Mláďa pomenuje Zafira po dračici, o ktorej sa mu zmienil dedinský rozprávač Brom.

Dračí jazdci, ustanovení pred tisíckami rokov po veľkej vojne elfov s drakmi, mali zaručiť, že medzi týmito dvoma rasami už nikdy nevznikne podobné nepriateľstvo. Stali sa strážcami mieru, učiteľmi, liečiteľmi, znalcami prírody a vďaka svojmu spojeniu s drakmi aj najväčšími čarodejmi. Pod ich vedením a ochranou krajina zažívala zlaté časy.

Keď do Alagaëzie prišli ľudia, pripojili sa k tomuto vyvolenému rádu. Po mnohých rokoch mieru však bojovní urgalovia zabili draka mladého ľudského Jazdca Galbatorixa. Strata blízkej bytosti ho dohnala k šialenstvu, a keď mu starší Jazdci odmietli dať nového draka, rozhodol sa rád zvrhnúť.

Ukradol iného draka, ktorého nazval Šruikan, ovládol ho pomocou temných kúzel a potom okolo seba zhromaždil skupinu trinástich zradcov – Krivoprísažníkov. S pomocou týchto krutých učeníkov Galbatorix zvrhol Jazdcov, zabil ich vodcu Vraela a vyhlásil sa za kráľa Alagaëzie. Jeho skutky donútili elfov stiahnuť sa hlboko do borovicových lesov a trpaslíkov skryť sa v tuneloch a jaskyniach. Odvtedy sa ani jedna z týchto rás neodvažuje vyjsť zo svojich úkrytov.

Patová situácia medzi Galbatorixom a ostatnými rasami trvá viac než sto rokov. Všetci Krivoprísažníci medzitým z rozličných príčin zomreli a uprostred tejto napätej politickej situácie sa zrazu ocitne Eragon.

Niekoľko mesiacov po vyliahnutí Zafiry prichádzajú do Carvahallu dvaja hrozní, čudní cudzinci zvaní ražakovia a hľadajú tajomný kameň, teda Zafirino vajce. Eragon so Zafirou pred nimi stihnú ujsť, ale netvorí medzitým zničia Eragonov domov a zavraždia Gera.

Eragon prisahá, že ražakov vypátra a zabije. Na úteku z Carvahallu ho zastihne rozprávač Brom, ktorý vie o Zafire, a požiada Eragona, aby ho mohol sprevádzať. Venuje mu červený meč Zar'rok, ktorý kedysi patril jednému Jazdcovi, ale jeho meno mu odmietne prezradiť.

Eragon sa počas ciest naučí od Broma mnoho vecí vrátane umenia bojovať s mečom a čarovania. Nakoniec však stopu ražakov stratí a navštívi mesto Teirm, aby s pomocou Bromovho starého priateľa Jeoda našiel ich skrýšu. V Teirme zistí, že ražakovia žijú niekde blízko mesta Dras-Leona. Eragon si dá veštiť osud od bylinkárky Angely a od jej spoločníka mačkolaka Solembuma dostane dve záhadné rady.

Na ceste do Dras-Leony Brom Eragonovi prezradí, že je vyslancom Vardenov – skupiny vzbúrencov, ktorí sa usilujú o zvrhnutie Galbatorixa – a že v Carvahalle sa dlho skrýval a čakal, kým sa objaví nový Dračí jazdec. Vysvetlí mu, že pred dvadsiatimi rokmi

Zafirino vajce s Jeodom ukradli Galbatorixovi. Brom pritom zabil Morzana, prvého a zároveň posledného z Krivoprísazníkov. Teraz existujú len dve dračie vajcia a obe má Galbatorix.

V Dras-Leone a jej okolí sa stretávajú s ŕazakmi. Tí smrteľne zrania Broma, keď sa snaží ochrániť Eragona, no zaženie ich tajomný mladík Murtagh. Brom pred smrťou prizná, že sám kedysi býval Jazdcom a jeho dračica sa tiež volala Zafira.

Teraz už bez Broma sa Eragon so Zafirou rozhodnú pridať k Vardenom. Eragona však v Gil'eade zajmú a privedú k Tieňovi Durzovi, Galbatorixovmu pomocníkovi. S Murtaghovou pomocou Eragon z väzenia utečie a vezme so sebou ďalšieho zajatca – Aryu, vyslankyňu elfov medzi Vardenmi, ktorá je v bezvedomí. V zajatí ju otrávil a Vardeni jej musia dať protilátku, inak zomrie.

Všetci štyria utekajú so skupinou urgalov v päťách cez celú krajinu do sídla Vardenov v obrovských Beorských horách vysokých viac než desať míľ. Murtagh k nim však nechce ísť. Nakoniec sa prizná, že je Morzanov syn. Odsudzuje však zločiny svojho mŕtveho otca a z Galbatorixovho dvora ušiel, aby žil vlastný život. Prezradí Eragonovi, že meč Zar'rok patril kedysi práve Morzanovi.

Urgalovia Eragona a jeho priateľov takmer premôžu, ale na poslednú chvíľu ich zachránia Vardeni žijúci vo Farthen Dûr – dutej hore, kde sa nachádza hlavné mesto trpaslíkov Tronjheim. Eragona odvedú k vodcovi Vardenov Ažihadovi a Murtagha pre jeho pôvod uväznia.

Eragon sa zoznámi s kráľom trpaslíkov Hrothgarom a s Ažihadovou dcérou Nasuadou. Jeho myseľ a schopnosti preverujú dvojčatá, dvaja nevraživí čarodeji v Ažihadových službách. Eragon so Zafirou požehnajú jednému z vardenských osirelých dojcíat a Vardeni liečia Aryu.

Pobyt vo Farthen Dûr narušia správy o urgalskej armáde, ktorá sa blíži trpasličími chodbami. V bitke, ktorá vzápätí vypukne, Eragona oddelia od Zafiry a musí sám bojovať s Tieňom Durzom. Durza je oveľa silnejší než ktorýkoľvek človek, ľahko Eragona premôže

a rozsekne mu chrbát od pleca po bok. Našťastie v tom okamihu strechu sály, tvorenú hviezdny m zařrom Isidar Mithrim širokým dvadsať metrov, prerazí Zafira s Aryou a Durzu tak prekvapia, že mu Eragon stihne prebodnúť srdce. Urgalov, ktorých doteraz Durza ovládal kúzлами, zaženú naspäť do tunelov.

Kým Eragon leží po bitke v bezvedomí, v myšlienkach sa s ním spojí muž, ktorý sa mu predstaví ako Togira Ikonoka – Zdravý mrzák. Vyzve Eragona, aby ho vyhľadal v elfskom hlavnom meste Ellesméra.

Keď se Eragon preberie, cez celý chrbát sa mu tiahne obrovská jazva. Vtedy si s hrôzou uvedomí, že Durzu zabil len šťastnou náhodou a že zúfalo potrebuje ďalší výcvik. Na konci prvej časti sa rozhodne, že vyhľadá Togiru Ikonoku a bude sa od neho učiť.

Eldest sa začína tri dni po tom, čo Eragon zabil Durzu. Vardeni sa zotavujú z bitky o Farthen Dûr a Ažihad s Murtaghom a dvojčatami prenasledujú urgalov, ktorí po bitke unikli do tunelov pod Farthen Dûr. Keď ich nečakane prepadne skupina urgalov, Ažihada zabijú a Murtagh s dvojčatami počas potýčky zmiznú. Vardenská Rada starších vymenuje Nasuadu za otcovu nástupkyňu a vodkyňu Vardenov a Eragon prisahá, že jej bude oddane slúžiť.

Eragon a Zafira sa rozhodnú odísť do Ellesméry na výcvik k Zdravému mrzákovi. Pred odchodom kráľ trpaslíkov Hrothgar ponúkne Eragonovi prijatie do svojho klanu Dûrgrimst Ingeitum. Eragon súhlasí, čím získá rovnaké práva, aké majú všetci trpaslíci, aj oprávnenie zúčastniť sa na ich zhromaždení.

Eragona so Zafirou na ich ceste do krajiny elfov sprevádzajú Arya s Orikom, Hrothgarovým chránencom. Cestou sa zastavia v trpasličom meste Tarnag. Niektorí trpaslíci sú priateľskí, ale jeden klan tu Eragona a Zafiru nevidí rád – Dûrgrimst Az Sweldn rak Anhûin. Tento klan nenávidí Jazdcov a drakov, lebo Krivoprísažníci ho takmer vyvraždili.

Skupina nakoniec prichádza do elfského lesa Du Weldenvarden. V Ellesméré Eragon so Zafirou spoznajú kráľovnú Islanzadi, ktorá, ako obaja zistia, je Aryina matka. Stretnú sa aj so Zdravým mrzákom, starým elfom Oromisom, ktorý je tiež Jazdec. Oromis a jeho drak Glaedr posledných sto rokov taja svoju existenciu pred Galbatorixom a hľadajú spôsob, ako kráľa zvrhnúť.

Oromisovi aj Glaedrovi staré rany bránia v boji – Glaedr prišiel o nohu a Oromis, ktorého zajali a zlomili Krivoprísazníci, nedokáže ovládať väčšie množstvo kúzel a máva vyčerpávajúce záchvaty.

Eragon a Zafira začnú svoj výcvik spolu aj samostatne. Eragon sa naučí veľa nového z dejín rás v Alagaëzii, zdokonalí sa v boji s mečom a osvojí si starodávny jazyk, ktorý používajú všetci čarodeji. Počas štúdia starodávneho jazyka zistí, že urobil hroznú chybu, keď požehnal sirote vo Farthen Dûr. Chcel povedať: *Nech si chránená pred nešťastím*, v skutočnosti však povedal: *Nech si ochranou pred nešťastím*. Uvalil tak na dieťa kliatbu, podľa ktorej musí chrániť ostatných pred akoukoľvek bolesťou a nešťastím.

Zafira vo výučbe s Glaedrom rýchlo napreduje, ale Eragonov výcvik spomaľuje zranenie, ktoré utŕžil v súboji s Durzom. Jazva na chrbte ho nielen zohyžduje, ale nečakane ho ochromuje bolestnými záchvatmi. Nevie, či sa bude môcť rozvíjať ako čarodej a bojovník, ak kľče nepoľavia.

Počas svojho pobytu u Oromisa si začína uvedomovať, že sa zamiloval do Arye. Vyzná sa jej zo svojich citov, ale ona ho odmietne a vráti sa naspäť k Vardenom.

Počas elfskej slávnosti *Agaeť Blödhren*, známej aj ako Oslava Prísahy spečatenej krvou, prejde Eragon čarodejnou premenou: zmení sa na niečo medzi človekom a elfom – nie je úplne ani jedným, ani druhým. Zahojí sa mu jazva na chrbte a získa rovnaké nadľudské schopnosti, aké majú elfovia. Zmenia sa aj jeho črty, takže ich pripomína aj výzorom.

V tom čase zistí, že Vardenov čaká bitka s Kráľovstvom, preto veľmi potrebujú jeho aj Zafiru. Počas Eragonovej neprítomnosti Na-

suada presunula Vardenov z Farthen Dûr do Surdy, krajiny na juh od Kráľovstva, ktorá si udržala nezávislosť od Galbatorixa.

Eragon so Zafirou a s Orikom opustia Ellesmérú, no sľúbia Oromisovi a Glaedrovi, že sa čím skôr vrátia, aby dokončili výcvik.

Medzitým svoje vlastné dobrodružstvo prežíva aj Eragonov bratanec Roran. Galbatorix poslal do Carvahallu ražakov a vojakov, aby ho zajali a použili proti Eragonovi. Roranovi sa podarí ujsť do neďalekých hôr. S ostatnými dedinčanmi sa pokúsi vojakov vyhnať, počas boja však mnohí zomrú. Keď ho carvahallský mäsiar Sloun, ktorý v slepej nenávisti bráni jeho zasnúbeniu so svojou dcérou Katrinou, udá ražakom, netvori Rorana nájdu a zaútočia naňho v spálni uprostred noci. On sa síce ubráni, ale ražakovia zajmú Katrinu.

Roran presvedčí ľudí z Carvahallu, aby opustili dedinu a odišli hľadať útočisko u Vardenov v Surde. Vyrazia na západ k pobrežiu s nádejou, že odtiaľ budú môcť odplávať do Surdy. Roran sa prejaví ako rodený vodca a bezpečne ich prevedie cez Dračie hory na pobrežie. V prístavnom meste Teirm spoznajú Jeoda, ktorý Roranovi prezradí, že Eragon je Jazdec, a vysvetlí mu, čo ražakovia hľadali v dedine – Zafiru. Jeod Roranovi a dedinčanom ponúkne, že im pomôže dostať sa do Surdy, a je presvedčený, že ak sa spoja s Vardenmi, Eragon zasa pomôže pri záchrane Katriny. Spoločne unesú loď a plavia sa do Surdy.

Eragon a Zafira dorazia k Vardenom, ktorí sa pripravujú na boj. Eragon zistí, čo sa stalo s dieťaťom, ktorému dal svoje zle sformulované požehnanie: volá sa Elva, a hoci je to ešte dojča, vyzerá ako štvorročné dieťa s hlasom a so správaním dospelého cynika. Vinou Eragonovho kúzla dievčatko cíti bolesť všetkých ľudí naokolo a má potrebu chrániť ich; ak sa tomuto nutkaniu bráni, samo trpí.

Eragon, Zafira a Vardeni vyrazajú proti oddielom Kráľovstva na Horiace pláne, rozľahlý pás zeme, kde dymia a tlejú podzemné rašelinové ohne. Zaskočí ich príchod ďalšieho Jazdca na chrbte červeného draka, ktorý najprv zabije kráľa trpaslíkov Hrothgara a potom začne

bojovať s Eragonom a so Zafirou. Keď sa Eragonovi podarí strhnúť Jazdcovi helmu, spozná v ňom Murtagha.

Murtagh počas útoku urgalov na Farthen Dûr nezomrel. Celé to pripravili dvojčatá – zradcovia, ktorí útok naplánovali, aby zabil Ažihada, zajali Murtagha a mohli ho odviešť ku Galbatorixovi. Kráľ Murtagha prinútil, aby mu prisahal vernosť v starodávnom jazyku. Teraz sú Murtagh a jeho novovyliahnutý drak Trň jeho otrokmi, a hoci Eragon priateľa prosí, aby Galbatorixa opustil a pridal sa k Vardenom, Murtagh vyhlási, že prísaha mu nikdy nedovolí kráľa neposlúchnuť.

Murtagh dokáže premôcť Eragona so Zafirou pomocou nevyvetliteľnej sily. Napriek tomu sa vzhľadom na ich predchádzajúce priateľstvo rozhodne, že oboch pustí. Pred odletom vezme Eragonovi Zar'rok a vyhlási ho za svoje dedičstvo, pretože je Morzanov prvorodený syn. Vzápätí mu prezradí, že nie je jeho jediný syn – s Eragonom sú bratia, lebo oboch porodila Morzanova žena Selena. Zistili to dvojčatá, keď skúmali Eragonove spomienky v deň, keď prišiel do Farthen Dûr.

Eragona Murtaghovo odhalenie o ich pôvode zdrví. Nakoniec sa spojí s Roranom a dedinčanmi z Carvahallu, ktorí priplávali na Horiace pláne práve včas, aby pomohli Vardenom v bitke. Roran hrdinsky bojuje a podarí sa mu zabiť dvojčatá.

Eragon mu vysvetlí, aký podiel má na Gerovej smrti, a bratanci sa uzmieria. Eragon Roranovi sľúbi, že mu pomôže zachrániť Katrinu, ktorú uniesli ražakovia.

BRÁNA TEMNÔT

Eragon pozeral na temnú kamennú vežu, kde sa skrývali netvori, čo zavraždili strýka Gera.

Ležal na bruchu za piesčitým kopcom porasteným riedkou trávou, trňovým krovím a malými kaktusmi v tvare ružových púčikov. Krehké stopky minuloročného lístia mu dopichali dlane, keď sa plazil bližšie, aby mal lepší výhľad na Helgrind týčiaci sa nad okolitou krajinou ako čierna dýka vyčnievajúca z útrob zeme.

Večerné slnko vrhalo na nízke kopce dlhé, úzke tieny a – ďaleko na západe – osvetľovalo hladinu jazera Leona, takže obzor sa premenil na mihotavý zlatý pás. Keďže Eragon mal omnoho bystrejší sluch než kedysi, zvyčajne nepočuteľný pravidelný dych bratanca Rorana, ktorý sa k nemu silno tisol, mu teraz pripadal neprirodzene hlasný. Bola to jedna z mnohých zmien po *Agaeti Blödhren*, Oslave Prísahy spečatenej krvou.

Teraz tomu však venoval pramálo pozornosti, lebo zaujato sledoval zástup ľudí smerujúcich k Helgrindu. Očividne mali v nohách pekných pár míľ cesty z Dras-Leony. Na čele sprievodu kráčala skupina dvadsiatich štyroch mužov a žien odetých do hábov z hrubej kože. Pohybovali sa zvláštnym spôsobom – krívali a potkýnali sa, hrbili sa a krútili, balansovali o barlách alebo sa pomocou pliec strkali dopredu na prekvapujúco krátkych nohách. Uvedomil si, že tie pohyby boli nevyhnutné, lebo každému z tých dvadsiatich štyroch chýbala ruka či noha. Vodca skupiny vzpriamene sedel na no-

sidlách, ktoré niesli šiesti naolejovaní otroci. Eragon ho obdivoval, lebo ten človek – nevedel určiť, či muž, alebo žena – mal len trup a hlavu. Na čele sa mu hojdala asi metrová bohato zdobená koruna.

„Kňazi Helgrindu,“ zamrmlal smerom k Roranovi.

„Vedia čarovať?“

„Možno. Neodvážim sa preskúmať Helgrind svojou myslou, kým neodídu. Keby totiž niektorí z nich boli čarodejníci, zacítili by aj najslabší dotyk a odhalili by nás.“

Za nimi sa vliekol dvojstup mladých mužov ovinutých zlatou látkou. Každý niesol obdĺžnikový kovový rám rozdelený dvanástimi vodorovnými priečkami. Viseli na nich železné zvony veľké ako kapustné hlavy. Polovica mládencov rázne zatriasla rámom, keď vykročili pravou nohou, a ozvala sa trúchlivá kakofónia tónov. Druhá polovica triasla svojimi rámami pri vykročení ľavou nohou. Keď železné srdcia narazili na telá zvonov, vydali žalostný výkrik, ktorý sa rozliehal medzi kopcami. Miništranti sprevádzali úderý zvonov bolestnými stonmi a nárekmi svedčiacimi o extáze.

Na konci výstrednej procesie kráčali obyvatelia Dras-Leony: šľachtici, obchodníci, niekoľko vysokopostavených vojenských veliteľov a nesúrodá zmes tých menej šťastných – robotníkov, žobrákov a obyčajných pešiakov.

Eragon uvažoval, či je medzi nimi aj vládca Dras-Leony Marcus Tabor.

Procesia sa zastavila na okraji strmého pahorka pri hĺbe kameňa, ktoré obklopovalo Helgrind. Kňazi sa zhromaždili po oboch stranách zhrdzaveného kameňa s nablýskaným vrcholkom. Pred nahrubo opracovaným oltárom celý sprievod znehybnel. Potom sa postava na nosidlách pohla a začala spievať hlasom rovnako disharmonickým ako predchádzajúci nárek zvonov. Hoci kazateľov prednes pohlcovali poryvy vetra, Eragon začul útržky starovekého jazyka – čudne skomolené a zle vyslovované –, miešali sa doň aj slová trpaslíkov a urgalov, prepletené zastaraným nárečím Eragonovho jazyka. Hoci rozumel len niečomu z toho, zrazu sa zachvel,

lebo veľkňaz vravel o veciach, o ktorých je lepšie nevedieť. O podlej nenávisti, ktorá sa stáročia hromadila v temných zákutiach ľudských sŕdc, kým mohla začať rozkvítať v neprítomnosti Jazdcov, o krvi a šialenstve, o ohavných obradoch pod čiernym mesiacom.

Na konci zvráteného prejavu sa dvaja nižší kňazi poponáhľali dopredu a preložili svojho pána – alebo možno paniu – z nosidiel na oltár. Potom veľkňaz vydal krátky rozkaz. Vo vzduchu sa ako žiarivé hviezdy zaleskli dve ostria. Zdvihli sa a zasa dopadli a z každého veľkňazovho pleca vystrekol potôčik krvi. Stekala mu po trupe z odetom v koži na balvan a z neho až na štrk pred oltárom.

Dvaja kňazi zachytávali tento červený prúd do čiaš, ktoré – naplnené až po okraj – kolovali medzi členmi zhromaždenia. A tí dychtivo pili.

„Fuj!“ ulavil si Roran polohlasne. „Zabudol si povedať, že tí zvrátení pupkatí a pomätení modloslužobníci sú *kanibali*.“

„Nie tak celkom. Mäso nejedia.“

Keď si všetci prítomní ovlažili hrdlá, servilní novici vyložili najvyššieho kňaza na nosidlá. Plecia mu obviazali pásmi bieleho plátna, no cez čistú látku čoskoro začala presakovať krv. Rany akoby beznohému a bezrukému veliteľovi nijako neublížili, lebo sa obrátil k zástupu s brusnicovočervenými perami a vyhlásil: „Teraz ste naozaj mojimi bratmi a sestrami, lebo ste ochutnali miazgu mojich žíl tu v tieni mocného Helgrindu. Krv si pýta krv, a ak by vaša rodina niekedy potrebovala pomoc, potom urobte, čo je vo vašich silách. Pre cirkev a pre ostatných, čo uznávajú moc nášho Strašného Pána... Aby sme znova potvrdili našu poslušnosť Triumvirátu, recitujte so mnou Deväť prísah... Pri Gormovi, Ilde a ukrutnom Angvardovi slávnostne prisaháme, že ti budeme vzdávať poctu najmenej trikrát do mesiaca v hodine pred zotmením a potom vykonáme obeť, aby sme utíšili večný hlad nášho Veľkého a Strašného Pána... Sľubujeme, že budeme dodržiavať predpisy stanovené v *Knihe Tosk*... Sľubujeme, že vždy budeme mať na tele Bregnir a že sa navždy zdržíme dvanástich dvanástok a dotyku zauzleného lana, aby sme nepodľahli skazenosti...“

Náhly závan vetra odviaľ zvyšok veľkňazovej reči. Potom Eragon zbadal, ako si každý z poslucháčov vybral z vrecka malý zahnutý nôž a jeden po druhom sa rezali v ohybe lakťa, aby prúdom svojej krvi posvätili oltár.

O pár minút divý vietor ustal a Eragon znova začul slová veľkňaza: „... a veci, po ktorých túžite a prahnete, dostanete ako odmenu za svoju poslušnosť... Náš obrad sa končí. Ak sa však medzi vami nájdú odvážlivci, čo chcú ukázať ozajstnú hĺbkú svojej viery, nech vystúpia!“

Zhromaždení zmeraveli a so sklonenými hlavami sa predklonili – očividne všetci čakali práve na toto. Nasledovalo dlhé mlčanie, možno sklamanie, ktoré potom jeden z miništrantov pretrhol: „Ja!“ Jeho bratia začali v rýchlom a divokom rytme nadšene mávať zvonmi, až priviedli celé zhromaždenie do takého šialenstva, že všetci skákali a kričali sťa zbavení rozumu. Aj keď obrad pripadal Eragonovi odporný, drsná hudba mu v srdci zažala iskrú vzrušenia a prebudila v ňom niečo primitívne a zvieracie.

Tmavovlasý mládenec zhodil zlatý háv. Stál tam len v koženom bedrovom rúchu. Ako vyskočil na oltár, okolo nôh mu vystrekli červené kvapky. Postavil sa čelom k Helgrindu a začal sa zmietať a triasť v rytme krutých železných zvonov, akoby mal záchvat. Hlava sa mu voľne hojdala na prsiach, z kútikov úst mu vychádzala pena a pažami hádzal, akoby to boli živé hady. Na svaloch mu vystúpil lesklý pot, takže sa v zmierajúcom svetle leskol ako bronzová socha. Keď sa jeden tón začal prekrývať s druhým, zvony dosiahli šialený rytmus a vtom mládenec natiahol ruku za seba. Kňaz mu do nej vložil rukoväť prapodivného nástroja: zbraň dlhú dve a pol stopy s jedným ostrím, pevnou črienkou, so šupinatou rukoväťou, s prostými chráničmi a so širokou plochou, na konci rozšírenou zúbkovanou čepelou. Tvarom pripomínala dračie krídlo. Bol to nástroj vyrobený na jediný účel: prerezať brnenie, kosti a šlachy s rovnakou ľahkosťou ako mech s vodou.

Mladík zodvihol zbraň tak, že mierila k najvyššiemu vrcholku Helgrindu. Potom klesol na kolená a s nejasným výkrikom sekol ostrím po svojom pravom zápästí.

Na skaly za oltárom vystrekla krv.

Eragonom trhlo. Odvrátil zrak, ale mládencových prenikavých výkrikov sa tým nezavimil. Nešlo pritom o nič, čo by nepoznal z boja, ale zdalo sa mu zvrátené dobrovoľne sa zohaviť, keď zmrzačenie na nich číhalo v každodennom živote.

Roran sa posunul a steblá trávy zašušali. Zakľal popod fúzy a potom znova stíchol. Kým jeden z kňazov ošetroval mládencovi ranu – kúzlom mu zastavoval krvácanie –, iný miništrant od nosidiel veľkňaza dvoch otrokov a pripútal ich o členky k železnému oku zapustenému do oltára. Potom miništranti vytiahli zo záhybov svojich hávov balíčky a navŕšili ich na zem mimo dosahu otrokov.

Keď sa obrad skončil, kňazi so svojím sprievodom vyrazili z Helgrindu do Dras-Leony a celou cestou pritom úpeli a zvonili. Jednoruký fanatik sa potkýnal hneď za najvyšším kňazom.

Na tvári mu žiaril blažený úsmev.

„No...“ ozval sa Eragon, keď sa konečne nadýchol, len čo zástup zmizol za vzdialeným kopcom.

„No čo?“

„Cestoval som s trpaslíkmi aj elfmi, ale nič z toho, čo robili, nebolo také čudné ako praktiky týchto ľudí.“

„Sú to také isté obludy ako ražakovia.“ Roran pohodil bradou smerom k Helgrindu. „Môžeš zistiť, či je Katrina tam niekde vnútri?“

„Pokúsím sa. Buď však pripravený na útek.“

Eragon zavrel oči, pomaly rozprestrel svoje vedomie a postupne prechádzal od duše jednej živej bytosti k druhej ako voda presakujúca pieskom. Dotkol sa hmýriaceho sa hmyzu náhliaceho sa do neznáma, jašteričiek a hadov skrytých medzi horúcimi skalami, rozličných druhov spevavých vtákov a mnohých malých cicavcov.

Hmyz aj zvieratá sa predháňali a prekypovali činorodosťou pred blížiacou sa nocou. Sťahovali sa do rozmanitých dier alebo v prípade nočných tvorov zívali, natahovali sa a inak sa pripravovali na lov a hľadanie potravy.

Tak ako iné zmysly, aj Eragonova schopnosť dotýkať sa myšlienok druhých bytostí sa s narastajúcou vzdialenosťou znižovala. Keď jeho vedomie dosiahlo úpätie Helgrindu, dokázal vnímať iba tie najväčšie zvieratá, aj to len matne.

Opatrne pokračoval, pripravený okamžite sa stiahnuť, keby sa náhodou obtrel o vedomie svojej koristi – ražakov a ich lietajúcich rodičov, obrovských lethrblakov. Eragon sa odvážil takto odhaliť len preto, lebo rasa ražakov nevedela čarovať, a pochyboval, že by to boli lámači mysli – nečarodejnici vycvičení na boj s myšlienkami. Ražakovia a lethrblakovia nepotrebovali také kúzla, svojím dychom vedeli omámiť aj tých najstatnejších mužov.

A hoci Eragon týmto pátraním riskoval odhalenie, on, Roran a Zafira sa potrebovali dozvedieť, či ražakovia väznia v Helgrinde Roranovu snúbenicu Katrinu. Odpoveď na túto otázku mala rozhodnúť o tom, či ich výprava bude záchranná, alebo sa ich úlohou stane zajať a vypočúvať.

Eragon dlho a starostlivo pátral. Keď sa vrátil do prítomnosti, Roran naňho hľadel s výrazom hladného vlka. V jeho sivých očiach sa zmietala silná zmes hnevu, nádeje a zúfalstva. Akoby jeho pocity mali každú chvíľu vzplanúť a všetko, čo je na dosah, spáliť plameňom nepredstaviteľnej sily schopnej rozpustiť aj samotné skaly.

Eragon to chápal.

Katrinin otec, mäsiar Sloun, zradil Rorana ražakom. Keď sa im nepodarilo chytiť jeho, uniesli zo spálne Katrinu. Tajne ju odviezli z údolia Palancar a obyvateľov Carvahallu ponechali napospas vojakom kráľa Galbatorixa – čo znamenalo istú smrť alebo otroctvo. Roran sa nemohol pustiť do prenasledovania ražakov, musel čo najrýchlejšie presvedčiť dedinčanov, aby opustili svoje domovy a odišli s ním cez Dračie hory a potom na juh pozdĺž pobrežia Alagaëzie, kde

sa mali spojiť so vzbúrenými Vardenmi. Bola to dlhá púť plná strastí a ťažkostí. No Roran sa na nej opäť stretol s Eragonom, ktorý poznal cestu do skrýše ražakov a sľúbil mu pomoc pri záchrane Katriny. Sila túžby hnala Rorana do krajností, ktorých sa ostatní báli a ktorým sa vyhýbali, preto dokázal premôcť svojich nepriateľov.

Podobná horlivosť sa teraz zmocnila Eragona.

Ak by sa niekto, na kom mu záležalo, ocitol v nebezpečenstve, postavil by sa mu zoči-voči bez ohľadu na vlastnú bezpečnosť. Rorana mal rád ako svojho brata, a keďže ten si mal Katrinu brať, aj ona patrila do jeho rodiny. Puto medzi nimi bolo o to významnejšie, že Eragon a Roran zostali poslednými potomkami svojho rodu. Eragon sa zriekol všetkých zväzkov so svojím rodným bratom Murtaghom, takže Roran bol jeho jediný príbuzný, a teraz k nemu pribudla aj Katrina.

Ušľachtilé príbuzenské city však nepredstavovali jedinú silu, ktorá ich hnala. Boli posadnutí ešte jedným cieľom: *odplatou!* Už keď premýšľali, ako vyrvú Katrinu z pazúrov ražakov, obaja bojovníci – smrteľník aj Dračí jazdec – túžili zabiť odporných služobníkov kráľa Galbatorixa za mučenie a vraždu Gera, Roranovho otca a Eragonovho takmer otca.

Informácie, ktoré Eragon získal, mali preto rovnako veľký význam pre oboch.

„Myslím, že som ju cítil,“ povedal. „Nie som si však celkom istý, lebo sa nachádzame veľmi ďaleko od Helgrindu a nikdy predtým som sa jej mysle nedotýkal. Mám dojem, že je v tom pustom vršku a že ju skryli tesne pod vrcholom.“

„Je chorá alebo zranená? Dofrasa, Eragon! Nič mi nezatajuj! Ublížili jej?“

„Teraz ju nič nebolí. Viac ti však neviem povedať. Musel som sústrediť všetku silu, len aby som rozoznal žiaru jej vedomia; nemohol som s ňou komunikovať.“ Nezmienuje sa, že tam objavil aj druhú osobu. Jej prítomnosť ho znepokojila. „Nenašiel som však ražakov ani lethrblakov. Aj keby som ražakov z nejakého dôvodu prehliadol, ich

rodičia sú takí veľkí, že ich životná sila by mala žiariť ako tisíc lampášov, tak ako Zafirina. Okrem Katriny a pár nejasných škvrniak svetla je Helgrind čierny, černejší než čierny.“

Roran sa zamračil, zaťal ľavú päť a pozrel sa na skalnú horu, ktorá mizla v šere, zahalená červenými tieňmi. Tlmeným, nevýrazným hlasom, akoby hovoril sám so sebou, vyhlásil: „Nezáleží na tom, či máš pravdu, alebo sa mýliš.“

„Ako to?“

„Dnes v noci nemôžeme zaútočiť; v noci sú ražakovia najsilnejší. A ak sa nachádzajú niekde blízko, bolo by hlúpe s nimi bojovať, keď sme v nevýhode. Nemám pravdu?“

„Máš.“

„Počkáme do úsvitu.“ Roran kývol smerom k otrokom pripútaným ku krvavému oltáru. „Ak dovedy tamtí úbožiaci zmiznú, budeme vedieť, že ražakovia sú tu a môžeme postupovať podľa plánu. Ak nie, budeme mať pekelnú smolu, lebo nám unikli. Pustíme však otrokov, vyslobodíme Katrinu a poletíme s ňou naspäť k Vardenom, kým nás nedostihne Murtagh. Tak či tak pochybujem, že by ražakovia nechali Katrinu dlho bez dozoru. Galbatorix ju potrebuje živú, aby ju mohol použiť ako nástroj proti mne.“

Eragon prikývol. Chcel oslobodiť otrokov, ale keby to urobili teraz, mohlo by to ich nepriateľov varovať, že niečo nie je v poriadku. A keby si ražakovia prišli po večeru, so Zafirou by ani nestihli zasiahnuť, skôr než by otrokov odvliekli. Bitka na otvorenom poli medzi drakom a netvormi, ako sú lethrblakovia, by prilákala pozornosť každého muža, ženy aj dieťaťa na míle ďaleko. Ak by Galbatorix zistil, že Eragon so Zafirou a s Roranom prišli do jeho kráľovstva sami, nemuseli by prežiť.

Odvrátil pohľad od spútaných mužov. *Už kvôli nim dúfam, že ražakovia sú na opačnom konci Alagaëzie alebo že aspoň dnes v noci nedostanú hlad.*

Eragon a Roran sa odplazili späť z hrebeňa nízkeho kopca, kde sa schovávali. Na úpätí sa ešte otočili a stále prikrčení utekali po-

medzi kopce. Plytká priehlbina postupne klesala do úzkej rozsadeliny vymletej vodou, ktorú lemovali drobiace sa bridlicové dosky.

Eragon kľučkoval pomedzi pokrútené borievky, rozosiata po rokline. Zrazu zodvihol hlavu a za trsom pichľavých ihlíc zbadal prvé súhvezdie krásliace zamatové nebo. Hviezdy sa zdali chladné a jasné ako trblietavé úlomky ľadu. S Roranom klusali ďalej smerom na juh k táboru. Radšej sa sústredil na to, kam šliape.